

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 110/2008⁽¹⁾ z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 1576/89 (zwane dalej „rozporządzeniem nr 110/2008”) znajduje zastosowanie przy ocenie warunków dopuszczenia do rejestracji zgłoszonego w dniu 19 grudnia 2001 r. i zarejestrowanego w dniu 31 stycznia 2003 r. znaku towarowego, który zawiera oznaczenie geograficzne chronione na podstawie tego rozporządzenia?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej, czy należy odmówić rejestracji — jako niezgodnej z art. 16 i 23 rozporządzenia nr 110/2008 — znaku towarowego, który zawiera między innymi oznaczenie geograficzne chronione na podstawie tego rozporządzenia lub tłumaczenie tego oznaczenia użyte jako pojęcie rodzajowe i jest zarejestrowany dla napojów spirytusowych niespełniających wymogów dopuszczalnego używania danego oznaczenia geograficznego, odnoszących się w szczególności do procesu produkcyjnego i zawartości alkoholu?
- 3) Niezależnie od odpowiedzi udzielonej na pytanie pierwsze, czy znak towarowy taki jak opisany w pytaniu drugim należy uznać za wprowadzający odbiorców w błąd, na przykład, co do charakteru, jakości lub pochodzenia geograficznego towarów lub usług w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. g) pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG⁽²⁾ z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych, zastąpionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE⁽³⁾ z dnia 22 października 2008 r. mającą na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (wersja skodyfikowana) (zwanej dalej „dyrektywą 89/104”)?
- 4) Niezależnie od odpowiedzi udzielonej na pytanie pierwsze, czy należy uznać, iż skoro państwo członkowskie przewidziało na podstawie art. 3 ust. 2 lit. a) dyrektywy 89/104, że znak towarowy nie zostanie zarejestrowany, a dokonana rejestracja będzie podlegać unieważnieniu, jeżeli i w zakresie, w jakim używanie tego znaku towarowego może być zabronione stosownie do przepisów prawa innego niż prawo o znakach towarowych danego państwa członkowskiego lub Wspólnoty, to należy odmówić rejestracji znaku towarowego ze względu na to, że zawiera on elementy, które naruszają rozporządzenie nr 110/2008 i z powodu których można zakazać jego używania?

⁽¹⁾ Dz.U. L 39, s. 16

⁽²⁾ Dz.U. 1989, L 40, s. 1

⁽³⁾ Dz.U. L 299, s. 25

Skarga wniesiona w dniu 22 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Estonii

(Sprawa C-39/10)

(2010/C 63/66)

Język postępowania: estoński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal oraz K. Saaremäel-Stoilov)

Strona pozwana: Republika Estonii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Estonii uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 45 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 28 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym w ten sposób, że w wydanych przez siebie aktach prawnych nie przewidziała zwolnienia z podatku dochodowego osób niemających miejsca zamieszkania na jej terytorium, które — z uwagi na niski poziom osiąganego łącznie przychodu — byłyby zwolnione z tego podatku, gdyby jako podatnicy miały na jej terytorium stałe miejsce zamieszkania;
- obciążenie Republiki Estonii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja otrzymała skargę złożoną przez obywatela Republiki Estonii zamieszkałego w Republice Finlandii dotyczącą opodatkowania jego estońskiej emerytury. Obywatel ten skarżył się, że Republika Estonii w odniesieniu do jego emerytury nie zastosowała ani kwoty wolnej od podatku, przewidzianej dla osób mających miejsce zamieszkania w Estonii, ani też uzupełniającej kwoty wolnej od podatku przewidzianej dla emerytów mających miejsce zamieszkania w Estonii.

Obywatel składający skargę uzyskuje połowę swego przychodu w formie emerytury wypłacanej przez Republikę Estonii, a drugą połowę w formie emerytury wypłacanej przez Republikę Finlandii. Jego dochody są bardzo niskie i gdyby uzyskiwał całość przychodów w jednym albo w drugim państwie członkowskim, byłyby one niższe opodatkowane bądź zwolnione z podatku.

Z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że chociaż opodatkowanie podatkami bezpośrednimi należy do kompetencji państw członkowskich, państwa te powinny korzystać z tej kompetencji zgodnie z prawem Unii Europejskiej, unikając dyskryminacji ze względu na obywatelstwo lub przynależność państwową.

Okoliczność, że podatnik niemający miejsca zamieszkania w danym państwie, który skorzystał ze swobody przepływu pracowników, nie może korzystać ze zwolnienia podatkowego, z którego mogą korzystać podatnicy mający w tym państwie miejsce zamieszkania, stanowi różnicę w traktowaniu osób mających miejsce zamieszkania w danym państwie i osób niemających w nim miejsca zamieszkania, a ponadto tworzy ograniczenie swobodnego przepływu ponadgranicznego.

Czy można — a jeśli tak, to w jakim zakresie — uznać tę nierówność traktowania z uwagi na miejsce zamieszkania za odpowiednią i uzasadnioną?

W sytuacji, w której całkowity przychód podatnika jest tak mały, że państwo źródła przychodu w ogóle by go nie opodatkowało albo opodatkowało w niewielkim stopniu gdyby chodziło o podatnika mającego w tym państwie miejsce zamieszkania, państwa członkowskie powinny, zdaniem Komisji, przy pobieraniu podatku dochodowego od osób niemających w tym państwie miejsca zamieszkania wziąć pod uwagę ich sytuację osobistą i rodzinną tak, by zagwarantować im równe traktowanie w porównaniu z podatnikami mającymi w tym państwie miejsce zamieszkania.

Gdy akty prawne wydane przez państwo członkowskie ustanawiają próg, poniżej którego uznaje się, że podatnik nie dysponuje środkami na finansowanie wydatków publicznych, nie ma podstaw, by różnicować podatników, których przychody nie przekraczają tego progu ze względu na ich miejsce zamieszkania.

Komisja uważa, że przepisy Tulumaksuseadus (estońskiej ustawy o podatku dochodowym oraz podatku od korporacji) na mocy których nie jest możliwe zapewnienie tego rodzaju zwolnienia od podatku dochodowego osobom niemającym w Estonii miejsca zamieszkania, które uzyskują połowę swych przychodów w Estonii, a połowę w innym państwie członkowskim, i których łączne przychody są tak niskie, że byłyby zwolnione z podatku, gdyby osoby te były podatnikami mającymi miejsce zamieszkania w Estonii — naruszają art. 45 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 28 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

Postanowienie prezesa czwartej izby Trybunału z dnia 10 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska/Republike Austrii

(Sprawa C-110/08) ⁽¹⁾

(2010/C 63/67)

Język postępowania: niemiecki

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 158 z 21.6.2008.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 21 października 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco — Hiszpania) — Emilia Flores Fanega przeciwko Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS), Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS), Bolumburu S.A.

(Sprawa C-452/08) ⁽¹⁾

(2010/C 63/68)

Język postępowania: hiszpański

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 6 10.1.2009.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 17 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-516/08) ⁽¹⁾

(2010/C 63/69)

Język postępowania: polski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 32 z 7.2.2009.

Postanowienie prezesa siódmej izby Trybunału z dnia 12 listopada 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Węgierskiej

(Sprawa C-530/08) ⁽¹⁾

(2010/C 63/70)

Język postępowania: węgierski

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 19 z 24.1.2009.